

кида, и тогасъ името ти нема да влѣзе въ страшната урна на сждовището.

— Каквы думы чувамъ? убійство! Апикидъ? че не го ли видѣхъ самъ азъ като лежеше той на земята окървавенъ и бездыханенъ? и ты са мѣчишь да ма увѣришь че азъ съмъ го убилъ? Человѣче, лъжешъ! Иди си съ миромъ!

— Не бързай тѣй, не са сърди, Главке! дѣлото са доказа. Разговори са съ мене; ты си достоинъ за опрощаване, ты забравяшь че въ безумно състояніе извърши едно престѣпление, за което, ако да бѣше въ ума си, ты бы осѣтилъ ужасъ и при едната мисль за едно таквось нѣщо, но дай да ти напомнѣж случката, която ты неможешъ да помнишь поради страшното ти онуй умственно пострадаване. Трѣба колко годѣ да ти е на ума че като са расхождаше съ жреца на Изида, карахте са за сестра му, че като бѣше вече той станѣлъ отстѣпникъ и назорянинъ и искаше да убѣди и тебе, че са запрепирахте и за туй, и че най подиръ като та докачи за поведеніето ти, и ты въ гнѣва си и въ безуміето си мушиж го тогасъ съ ножа въ гърдытъ. Помисли добръ наредъ тѣзи работы тѣй, и ще си припомнишь че тѣй са случихъ. Прочети слѣдователно този папиръ въ който тѣ сж тѣй точно забѣлжени както ти ги напомнѣхъ. Подпиши го и си избавенъ.

— Чудовище! дай ми тосъ папиръ да го съдеръж. Азъ убийца на брата на Иона! азъ да исповѣдамъ че съмъ отнелъ доро и единъ косъмъ отъ главата на оногози когото ты отъ сичко най обичаше? Хиляды пѣти предпочитамъ смъртъта.

— Внимавай, рече Арбакъ, като си снѣши гласа и впи въ него обаятелно око. Инакъ са не отървашъ, или ще са припознаешъ и ще подпишешъ, или та чака въ цирка левътъ змиѣлъ.

И като изгледваше жертвата си, египтянинътъ вкусываше вече наслажденіето отъ смущеніето въ което са намѣри Главкъ отъ предложена та ужасна дилемма; единъ неудържимъ трепетъ обне членовѣтъ на злочестия аэинянинъ, устнытъ му прибѣлѣхъ и на очитѣ и на челото му са изобрази израженіето на единъ внезапенъ страхъ и ужасъ.

— Бонове величайшия, извика той слабо, какво непостоянство на работытъ! еще вчера живота ми са усмихваше посрѣдъ радости, вчера еще Иона бѣше моя, и младичата, здравіето и любовта ми, дарявахъ сокровищата си изобилно! а сега болестъта, безуміето безчестіето, смъртъта. . . . и защо? какво съмъ сторилъ? Увы! еще съмъ безуменъ!